

έχυνετο ἐπὶ τῆς τραπέζης· γενική σύγχυσις ἐπεκράτει, ἐν ᾧ ὁ κύριος δὴμαρχος θέλων νὰ καθήσῃ, κάπως βαρέως κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του — βεβαίως ἐκ τοῦ πολλοῦ ζήλου διὰ τὸ θεάρεστον ἔργον.

— Κύριε εἰσπράκτορ, πέτε μας ἓνα τραγοῦδι! ἐφώνησεν ὁ δόκτωρ,

τοῦ τοῦ ἀπίστου ἑραστοῦ τῆς Καρμέλας ἐξέφρασεν ἅπαν τὸ πάθος του καὶ τὰ ἄρρητα αἰσθητά, ὑφ' ὧν ἐπληροῦτο ἡ καρδιά του.

Ὅτε ἐπέρανε τὸ ἄσμα του καὶ δορυβωδῶς χειροκροτούντων τῶν συνδαιτυμόνων ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του, ἔρριψεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς Καρμέλας, τότε δὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ῥίψῃ νεκρὸν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὡς διαμαγείας ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ τῶν ἡμι-κεκλεισμένων χειλέων τῆς ἐβλεπε κατὰ, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ παραγνωρίσῃ — οὐδέποτε τὴν εἶχεν ἰδεῖ τοιαύτην. — Ἐκ τῆς πλατείας τῆς ἀγορᾶς ἠκούσθησαν αἴφνης ἤχοι μουσικῆς. Ἀκούσασα αὐτοὺς ἡ Καρμέλα ἀνηγέρθη ἀμέσως, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς ὅτε μὲν πρὸς τὸ παράθυρον, δι' οὗ εἰσῆρχοντο οὗτοι, ὅτε δὲ πρὸς τὴν τράπεζαν, ἄλλοτε πρὸς τὸν Γαβριέλλον καὶ πάντοτε ἠῤῥάνετο ἡ ζωὴ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστῶν τῆς, τὸ φῶς ἠγωνίζετο καὶ ἐπάλασε κατὰ τῆς σκοτίας.

Ἦδη εἰσῆλθεν ὁ στρατιώτης τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ εἶπε: „Κύριε ἀξιωματικέ, τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεφάνη! „Ὁ Γαβριέλλος ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ εἶπε μεγαλοφώνως: — Πρέπει λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω! Ἐχετε ὑγίειαν, φίλοι μου!“ Ἐφόρεσε τὸ ξιφὸς του, ἔλαβε μικρὸν σάκκον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐκρέμασεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄμιλόν του. Ὅλοι οἱ παρόντες τὸν περικύκλωσαν, ὅπως τῷ ἐκφράσωσι τὰς εὐχαριστίας των διὰ τὸ λαμπρὸν δεῖπνον, νὰ τῷ εὐχρηθῶσι κατευόδιον καὶ νὰ τῷ σφίξωσι διὰ τελευταίαν φοράν τὴν χεῖρα· ἡ χεὶρ τοῦ δόκτορος περιέκλεισε τὴν ἰδικὴν του ὡς σιδερεῆ λαβί. Ἐν αὗτῃ δὲ ἡ μουσικὴ κάτωθεν ἤρχιζε νέαν μελωδίαν, ἐπλησίαζεν ὁ Γαβριέλλος βραδέως πρὸς τὴν ἔξοδον χαιρετῶν, μειδιῶν, πάντοτε ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ἡ Καρμέλα.

Αὕτη εἶχεν ἐγερθῇ βραδέως ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ μετ' αὐξήσεως ἐκπλήξεως παρετήρει ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν γινόμενα. Τὴν μητέρα τῆς, ἥτις εἶχε προσέλθει καὶ τῇ ἐψιδύριζεν εἰς τὸ οὖς πραυντικαῖς λόγους, προσέβλεπε μετὰ μελαγχολίας, ἔσειεν ὀλίγον καὶ μετ' ἐκφρασιν μεγάλης θλίψεως τὴν κεφαλὴν, συγχρόνως δὲ ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς τὸ ὕφασμα, ὃ ἐκάλυπτεν αὐτοὺς. Ἦδη προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ μετὰ πυρετώδους ταχύτητος τὰ βλέμματά της ἐστρέφοντο ὅτε μὲ πρὸς τὸν Γαβριέλλον, ὅτε δὲ πρὸς τὴν μητέρα, ἄλλοτε πρὸς τοὺς ἄλλους παρευστώτας καὶ τέλος πάλιν πρὸς τὸν Γαβριέλλον· ἅπαν τὸ σῶμά της ἔτρεμεν ὑπὸ τὸ κράτος φοβερᾶς ἀγωνίας καὶ ὑπὸ σπασμωδικῶν λυγμῶν καταληφθεῖσα ἐθλίβε δια τῶν χειρῶν τοὺς κρατάφους τῆς ὡς ἀνὰ ἀπηλπισμένη.

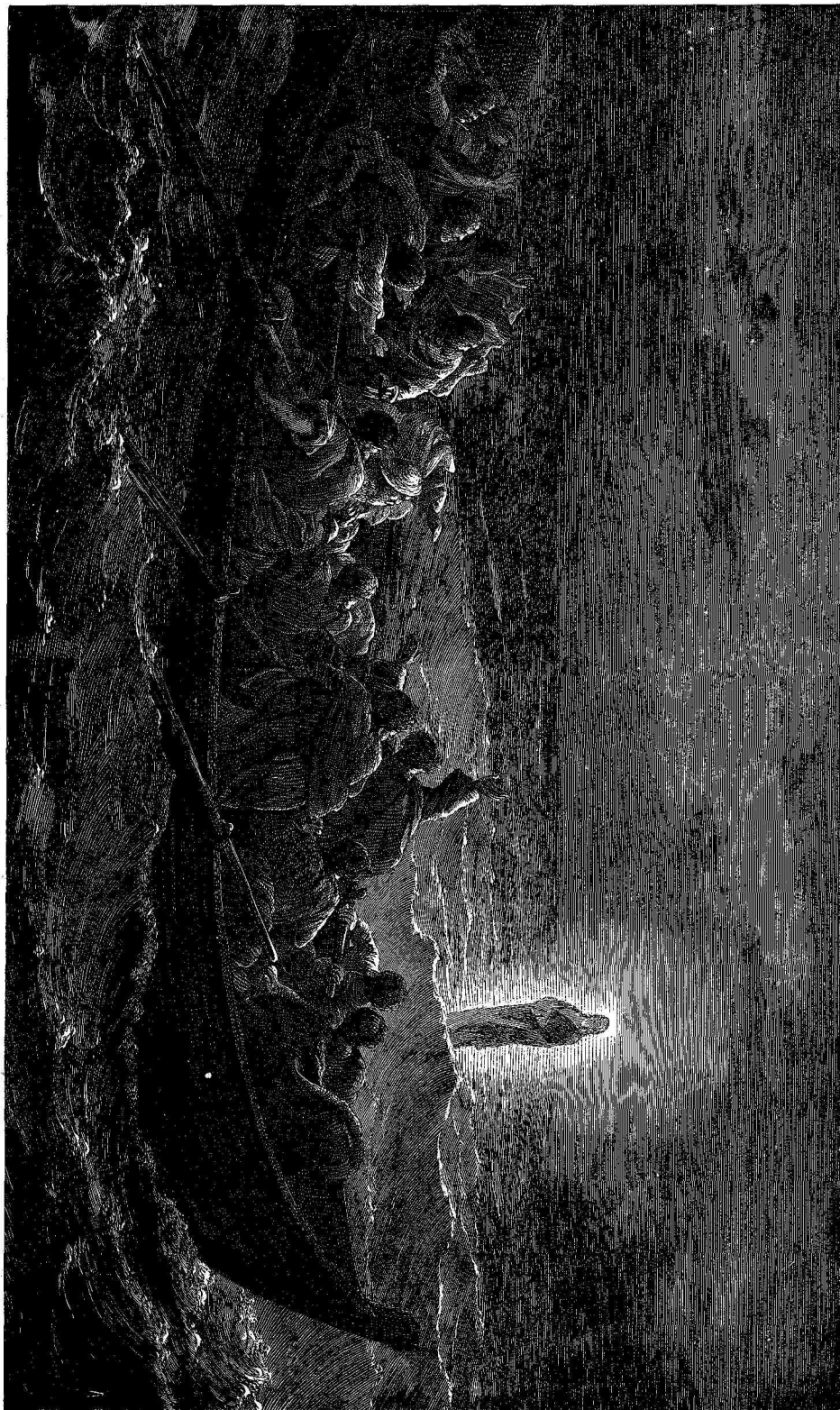
— Ὑγίαινε, Καρμέλα! εἶπεν ἤδη ὁ Γαβριέλλος.

Τότε αὕτη ἐξέβαλε κραυγὴν σπαρακτικωτάτην καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὥρμησε καὶ περιεπτύχθη τὸν Γαβριέλλον, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του διὰ θερμῶν φιλημάτων καὶ δάκρυα ἔρρευαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἀπαλλάσσοντα τὴν δύστηνον ψυχὴν τῶν θανατηφόρων αὐτῆς δεσμῶν. Εἶτα βραδέως ὀλίσθησεν ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόδας τοῦ σωτήρος της.

Καὶ ἐγένετο φῶς! Ὁ ἔρως εἶχεν ἐπιτελέσει τὸ ἔργον του, σώσας τὴν ταλαίπωρον παράφρονα κόρην!

Δακρυρροῶν ἔρριψθη ὁ Γαβριέλλος εἰς τὰς ἀνοιχτὰς θύκας τοῦ φίλου του . . .

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. („Εγὼ εἶμι· μὴ φοβεῖσθε.“ Ματθ. 14, 27. Ἰωάν. 6, 20).

ὅτε ἐπῆλθεν ὀλίγη γαλήνη, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν πρὸν ὃν ἀπετάθη τὴν κιθάραν. Ὁ φιλόμουσος κύριος ἀπήτησε νὰ τὸν παρακαλέσωσιν ὀλίγον, λέγων ὅτι δὲν ἦτον ἡσκημένος, ὅτι ἡ φωνή του εἶχε χαλάσει, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν συνδαιτυμόνων καὶ ἔψαλλε στίχους τινάς.

Ἦδη ἔλαβε μετὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ὁ Γαβριέλλος τὸ ὄργανον καὶ ἠτοίμασθαι νὰ τραγουδήσῃ. Ἦτο κάτωχρος καὶ σχεδὸν νεκρὸς ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του, ἠδυνήθη ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ διὰ τοῦ ἁσμα-